

"דוקטור" פינקלשטיין, משום־מה כך היינו רגילים לקרוא לו ולא "פרופסור", היה אישיות מרשימה ביותר. איש שיחה מקסים ונואם מרתק, היה חכם ונבון ופיקח. כפי שכבר ציינתי, היה זהיר במצווה קלה כחמורה (ידיד אחד סיפר שעקב אחריו מעקב בלשי, לא פחות, ובכל השנים לא היה יכול לגלות אלא שתי סטיות מההלכה המחמירה: היה מסיר את הכובע במעלית בנוכחות אשה והיה נותן יד לאשה, "עבירות" לא מרשיעות ביותר). אנחנו תלמידיו היינו משוכנעים שהוא ראה את עצמו כ"עבד ה' " של ישעיהו. היה ג'נטלמן למופת. בא לברית של אברהם־משה שלי אף על פי שידע שלא יהיו "כיבודים".⁵⁸ אני עד לכמה מעשי ערמומיות, וכולם היו לשם שמים, לקידום תורה ומצוות, אף אחד מהם לא היה להנאתו הפרטית. עובדה היא שעמד איתן כל השנים נגד כל מיני "תיקונים" בדת, ודווקא לאחר שפרש ממנהיגות הסמינר, התקרבה התנועה הקונסרבטיבית לתנועה הרפורמית במידה רבה.

התפתחות זו, שהבשילה לאחר עלייתי ארצה, לא הפתיעה אותי. גם בהיותי תלמיד בסמינר גם בהיותי מורה, הכרתי את הרבנות הקונסרבטיבית היכרות אינטימית. הלא הרבנים היו מוריי, חבריי ותלמידיי. כקבוצה הטרוגנית היו ביניהם כל מיני אנשים. את הרוב המכריע כיבדתי וחיבבתי כבעלי הערכים היקרים לי כמו יושר, הגינות, מסירות למין האנושי ולכלל ישראל כאחד. אבל לא כיבדתי אותם כרבנים, ולא כמנהיגים דתיים. ידיעתם בתורה, מומחיותם בהלכה, אמונתם ביסודות הדת

58. הרב קמינצקי היה הסנדק (הרב משה מרדכי שקאפ, המסדר קידושין שלנו, היה הסנדק בברית של הבן הראשון שלנו אפרים, בשעתו). הרב עמנואל־יעקובוביץ, ערב היבחרו לרבה הראשי של בריטניה, התרשם מנוכחותם של הרב קמינצקי ושל ד"ר פינקלשטיין באותה שמחה. אני יכול להעיד ששני אישים אלה היו רחוקים מחשבונות "פוליטיים". פרופ' ליברמן, כדרכם של תלמידי חכמים "מתמידים" גדולים, לא היה בא לברית אלא אם כן נתמנה לסנדקאות ולא לחתונה אלא אם כן נתבקש לסידור קידושין.